

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců JUDr.Jitky Hroudové a Mgr.Marka Bedřicha a v právní věci žalobce : **CET 21 spol. s r.o.** se sídlem Praha 5, Kříženeckého nám. 1078/5, IČ 45800456, v řízení zastoupeného JUDr.Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Praha 6, Zavadilova 1925/15 proti žalovanému: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání** se sídlem Praha 2 – Vinohrady, Škrétova 44/6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.12.2010, sp.zn. 2009/107/HOL/CET, zn.LOJ/106/2011

t a k t o:

I. Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 21.12.2010, sp.zn. 2009/107/HOL/CET, zn.LOJ/106/2011 , s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 7.760,-Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr.Vladimíra Kroupy, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21.12.2010, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000,-Kč za porušení ustanovení § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., ve znění platném v době

spáchání správního deliktu, neboť reklama DERMACOL, produkt Gold Elixír (označená provozovatelem jako sponzor pořadu, mutace 1), která obsahovala reklamní prvky ve formě upozornění na kvality a vlastnosti produktu Gold Elixír (slovy „omlazující, citlivý, hypoalergenní, hydratační, kaviárový“) s cílem přesvědčit diváka ke koupi produktu, vysílaná dne 14.9.2008 ve 20:44:02 hodin na programu Nova, nebyla od ostatních částí programu zřetelně oddělena a rozeznatelná, čímž provozovatel porušil povinnost zajistit, aby reklamy a teleshopping byly rozeznatelné, u provozovatele televizního vysílání zřetelně zvukově, obrazově či zvukově-obrazově oddělené od ostatních částí programu. Současně bylo rozhodnuto o nákladech řízení.

Žalobce v podané žalobě namítl, že napadeným správním rozhodnutím žalovaného byl zkrácen na svých právech v důsledku nezákonnosti rozhodnutí, když mu byla nezákonně uložena majetková sankce, která zasáhla jeho majetkovou sféru.

Žalobce učinil nesporným, že je provozovatelem programu Nova a že v uvedený den odvysílal spot označený jako sponzorský vzkaz sponzora DERMACOL, produkt Gold Elixír.

Žalobce namítá, že mu sankce byla uložena nezákonně, neboť žalovaný nesplnil povinnost dle ustanovení § 59 odst. 1 zákona, neboť součástí spisu jsou dvě upozornění, a to na označení sponzora Velkopopovický kozel a na označení sponzora CENTRUM.CZ. Obě upozornění se ale týkají odlišných spotů, než spotu, jehož odvysílání bylo sankcionováno žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný neprokázal ve správním řízení, že by žalobce byl před uložením sankce upozorněn na závadnost spotu, jehož neoddělení od ostatních částí programu bylo sankcionováno napadeným rozhodnutím a že žalobce tak nebyl sankcionován za opakované odvysílání spotu následující po upozornění žalovaného na závadnost spotu. Žalobce přitom odkázal na rozsudek NSS ze dne 10.11.2010, čj: 3 As 13/2010-70.

V další námitce žalobce namítá, že rozhodnutí je nezákonné proto, že žalovaný při rozhodování o výši pokuty překročil meze volného správního uvážení, když při úvaze o výši pokuty zohlednil rovněž vysokou míru sledovanosti pořadu, v rámci kterého byl spot vysílán. Pořad Pojišťovna štěstí IV hodnotí žalovaný jako oblíbený pořad s vysokou mírou sledovanosti. Odkaz na jakékoli podklady, ze kterých by žalovaný vycházel při posouzení sledovanosti konkrétního pořadu, však v odůvodnění rozhodnutí uveden není.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že jde již o druhé správní rozhodnutí ve věci, přičemž v nyní podané žalobě žalobce namítá skutečnosti, jež byly dle názoru žalovaného již řešeny v předchozím řízení a Nejvyšším správním soudem byly zhodnoceny jako souladné se zákonem, a to rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10.11.2010, čj. 3 As 14/2010-80. V předchozí žalobě ale žalobce nenamítal nesplnění podmínky dle § 59 odst. 1 a Městský soud v Praze se tedy tímto údajným nedostatkem nezabýval, následně bylo jeho rozhodnutí potvrzeno jako správné a zákonné. Žalovaný tedy v dobré víře pokračoval ve správním řízení v intencích vytýčených soudními rozhodnutími a vázán názory obou soudů dospěl k závěru, že došlo ke spáchání jiného správního deliktu. Vzhledem k tomu, že žalovaný vycházel z názorů soudních instancí jeho rozhodnutí a odůvodnění nemůže být nadále zpochybňováno, zejména námitkami, jakými tak činí žalobce.

Žalovaný dále upozornil na postoupení rozřešení nesourodého přístupu senátu Nejvyššího správního soudu k problematice předchozích typově relevantních upozornění

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Ze zprávy Analytického odboru č. 1705/2008, předložené na 27.zasedání Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ve dnech 20. a 21.1.2009, vyplývá návrh na zahájení správního řízení v moci úřední s provozovatelem CET 21, spol. s.r.o., pro možné porušení ustanovení § 48 odst.4 písm.a) zákona o vysílání, kterého se mohl v daném případě dopustit tím, že označení sponzora Dermacol, produkt Gold elixír, sponzor pořadu, mutace 1, s premiérou dne 14.9.2008 ve 20.44 hodin na programu Nova, bylo neoddělenou reklamou. Z popisu spotu vyplývá, že herečka Jana Paulová si rozhrne vlasy před zrcadlem, poté si ze stolku ruka bere náušnice a hodinky, položené na saténovém šátku, vedle šperků jsou dvě dózy výrobku Gold elixír. Herečka se usmívá do kamery. V dalším střihu záběr na krabičku a dózu výrobku Dermacol Gold elixír, vpravo nahoře logo firmy Dermacol, vpravo dole drobný text „sponzor pořadu“. Ve zvuku hudba a ženský hlas říká „S věkem si můžete pojitit i krásu – omlazující kaviárový krém Dermacol Gold elixír. Nová hypoalergenní pletťová řada Gold elixír Dermacol.“

Oznámením ze dne 20.1.2009 Rada pro rozhlasové a televizní vysílání zahájila s provozovatelem CET 21, spol. s.r.o., správní řízení z moci úřední pro možné porušení ustanovení zákona o vysílání tím, že provozovatel odvysíláním označení sponzora Dermacol, produkt Gold elixír, sponzor upoutávky, mutace 1, dne 14.9.2008 od 20.44 hodin na programu Nova, se mohl dopustit porušení povinnosti zajistit, aby reklamy a teleshopping byly rozeznatelné zvukově, obrazově či zvukově-obrazově od ostatních částí programu. Zároveň byl žalobce jako účastník správního řízení vyzván k podání písemného vyjádření.

Žalobce využil svého práva a k obsahu zahájeného správního řízení podal dne 16.3.2009 písemné vyjádření, které je v hlavních rysech totožné s žalobní argumentací, kterou žalobce použil v podané žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu. Účastník správního řízení zejména namítl, že obsah sponzorského vzkazu není možné posuzovat jako reklamu, neboť nevykazuje znaky reklamy, když neobsahuje kladné hodnocení produktu, když výrobek charakterizuje jeho vlastnostmi a účinky, neobsahuje srovnání s jinými produkty ani tvrzení, že produkt je výhodnější než jiné, srovnatelné produkty. Obsah sponzorského vzkazu neobsahuje vybídku k nákupu, tedy výzvu k akci, aby zákazník něco konal.

Rozhodnutím ze dne 13.5.2009, č.j.: HOL/3900/09, sp.zn. 2009/107/HOL/CET, udělila Rada pro rozhlasové a televizní vysílání žalobci za porušení ustanovení § 48 odst.4 písm.a) zákona o vysílání pokutu ve výši 50.000,-Kč, neboť označením sponzora Dermacol, produkt Gold elixír, sponzor pořadu, mutace 1, vysílaným premiérově dne 14.9.2008 ve 20.44 hodin na programu Nova, porušil povinnost zajistit, aby reklamy a teleshopping byly rozeznatelné, u provozovatele televizního vysílání zřetelně zvukově, obrazově či zvukově-obrazově oddělené od ostatních částí programu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný správní úřad dospěl k závěru, že uvedený spot má charakter reklamy, neboť jde o přesvědčovací proces, kterým jsou hledáni uživatelé zboží prostřednictvím komunikačních médií – televizního vysílání.

K podané žalobě bylo toto rozhodnutí žalovaného rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12.1.2010, č.j. 11 Ca 193/2010 – 42 zrušeno. O podané kasační stížnosti podané žalovaným rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10.11.2010, č.j. 3 As 14/2010 – 75, kterým kasační stížnost žalovaného jako nedůvodnou zamítl.

Žalovaný po té pokračoval ve správním řízení. Dne 13.12.2010 doručil žalobci oznámení o tom, že dne 21.12.2010 bude provedeno dokazování zhlédnutím označení sponzora. K tomuto oznámení žalovaný připojil dvě rozhodnutí, kterými v předchozích letech upozornil žalobce na porušení zákona se stanovením lhůty k nápravě. Jednalo se o rozhodnutí ze dne 10.11.2004, č.j. Rpo/98/04-Rup a upozornění se týkalo odvysílání reklamy na CENTRUM CZ, která nebyla dostatečně rozeznatelná a zřetelně zvukově, obrazově či zvukově-obrazově oddělená od ostatních částí programu. Druhé připojené rozhodnutí ze dne 14.7.2004, č.j. Rpo/98/04-Rup upozorňovalo na porušení ustanovení § 48 odst. 4 písm.a) zákona o vysílání z důvodu odvysílání reklamy na pivo „Velkopopovický kozel“.

Napadeným rozhodnutím ze dne 21.12.2010 žalovaný znovu uložil žalobci pokutu ve výši 50.000,- Kč za shora popsany delikt. I z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalovaný správní úřad dospěl k závěru, že uvedený spot má charakter reklamy, neboť jde o přesvědčovací proces, kterým jsou hledáni uživatelé zboží prostřednictvím komunikačních médií – televizního vysílání, přičemž žalovaný vycházel ze závěrů Nejvyššího správního soudu. V odůvodnění výše pokuty žalovaný přihlédl k povaze vysílaného pořadu, který byl sponzorován. Pojišťovna štěstí IV, v němž byl vzkaz odvysílán, je oblíbený pořad provozovatele s vysokou mírou sledovanosti, zařazovaný do vysílání dvakrát týdně v tzv prime timu. Při posouzení závažnosti věci vyšel ze skutečnosti, že žalobce byl na porušení citovaného ustanovení upozorněn, ale k nápravě nedošlo.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska uplatněných žalobních námitek a při přezkoumání podané žaloby vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.r.s.). Věc soud posoudil takto:

Předmětem tohoto řízení již není posouzení, zda část televizního vysílání, žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí označeným jako „reklama“ a žalobcem v podané žalobě označeným jako „sponzorský vzkaz“ (dále též spot), je pořadem podle zákona o vysílání či nikoli, neboť tuto námitku již žalobce v podané žalobě nevznáší.

Zásadní otázkou nyní je, zda žalovaný splnil povinnost dle ustanovení § 59 odst. 1 zákona o vysílání, dle kterého jestliže provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej Rada na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě.

Na úvod soud uvádí, že obranu žalovaného, že pokud žalobce tuto námitku ohledně nesplnění povinnosti dle § 59 odst. 1 zákona o vysílání nenamítal již v předchozím řízení, nemohl ji namítat ani nyní neshledal důvodnou. Je pravdou, že žalobce tuto námitku v žalobě proti rozhodnutí ze dne 13.5.2009 nevnesl. Z § 59 odst. zákona o vysílání ale jednoznačně povinnost upozornit provozovatele na porušení povinnosti a povinnost stanovit současně lhůtu k nápravě, vyplývá. Z toho je patrné, že pokud žalovaný provozovatele řádným způsobem neupozorní, nesplnil zákonem stanovenou povinnost a za konkrétní delikt ní jednání pokutu uložit nemůže. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalobce mohl námitku vznést a zabýval se její důvodností.

Přitom vycházel z názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedeného v usnesení ze dne 3.4.2012, č.j. 6 As 26/2010 – 101, který nejprve provedl výklad rozhodného práva. Uvedl, že právní následky porušení povinností podle zákona o vysílání jsou zakotveny

zejména v části sedmé zákona o vysílání, nadepsané „Sankční ustanovení“. Vedle toho se porušování uvedených povinností provozovatelem vysílání může projevit pro něho negativními důsledky např. v licenčním řízení (§ 17 odst. 3 zákona o vysílání, zařazený v části třetí zákona). Sankční ustanovení zákona rozlišují dva základní typy porušení povinností provozovatele vysílání. Prvním je „prosté“ porušení povinností, kterým je každé, za něž lze uložit pokutu podle § 60 zákona, vyjma porušení „kvalifikovaných“. Těmi jsou porušení označená v § 59 odst. 4 zákona o vysílání. „Kvalifikované“ porušení musí současně splňovat dva znaky – jednak musí jít o jednání porušující povinnosti uvedené v taxativním výčtu obsaženém v tomto ustanovení, tj. o *povinnosti uvedené v § 32 odst. 1 písm. c), d) a e), a dále z důvodu uvedeného v § 63 odst. 1 a § 64 odst. 1 zákona*, a dále musí jít o zvlášť závažný způsob porušení uvedených povinností. „Prostá“ a „kvalifikovaná“ porušení zákona se od sebe liší zejména v tom, za jakých podmínek za ně lze uložit sankci. Za „prostá“ porušení tak lze učinit pouze poté, co Rada upozorní na porušení zákona o vysílání provozovatele *a stanoví mu lhůtu k nápravě* (§ 59 odst. 1 zákona o vysílání). Naopak u „kvalifikovaných“ porušení se Rada o nápravu nepokouší. U „prostých“ porušení povinností podle zákona o vysílání zákonodárce dospěl k závěru, že je třeba se nejprve pokusit o nápravu, a teprve pokud by selhala, ukládat sankce.

Má-li být určité jednání sankcionováno až poté, co selže pokus o nápravu, musí akt regulátora, kterým vyzývá provozovatele k nápravě, dostatečně konkrétně a s jinými skutky nezaměnitelně popsat závadné jednání provozovatele a identifikovat takové jeho konkrétní skutkové znaky, které jej vedou k závěru, že jím byla porušena určitá povinnost podle zákona o vysílání. Znamená to tedy, že aby ustanovení § 59 odst. 1 až 3 zákona o vysílání plnila svůj účel, musí provozovatel v případech, kdy se mají tato ustanovení uplatnit, dostat reálnou možnost ke zjednání nápravy.

K tomu je v první řadě třeba, aby v upozornění podle odst. 1 zmíněného paragrafu bylo příslušné jednání provozovatele dostatečně konkrétně a jednoznačně skutkově popsáno a vymezeno a aby upozornění obsahovalo i dostatečně přezkoumatelnou právní úvahu o tom, jakou povinnost měl provozovatel porušit. Teprve dostane-li se provozovateli takového upozornění, lze jej za opakované jednání vykazující v podstatných rysech znaky jako to, na jehož závadnost byl upozorněn, sankcionovat. Znamená to mimo jiné, že upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání nemůže mít toliko obecně preventivní povahu (např. varování, že nelze vysílat sponzorské vzkazy, které by obsahově měly charakter reklamy). Upozornění podle uvedeného ustanovení je účinné toliko vůči danému konkrétnímu provozovateli, kterému bylo adresováno, a vůči ostatním provozovatelům může působit nanejvýš jako jistý signál regulátora o jím uplatňované správní praxi. Uvedená úvaha neznámá, že jednání, na jehož závadnost byl provozovatel upozorněn, a další jednání, za něž je již sankcionován, musí být ve všech skutkových aspektech totožná. To by nepochybně vedlo k faktické nemožnosti sankcionovat řadu skutků ve své podstatě obdobných, avšak lišících se od sebe drobnými, nevýznamnými nuancemi (např. vícero obsahově shodných či jen nevýznamně odlišných verzí téhož reklamního spotu vysílaných v různých časech, lišících se sice například určitým grafickým, dějovým nebo jiným dílčím aspektem, ale ve svém celkovém vyznění a působení na diváka velmi podobných). Něco takového by odporovalo smyslu a účelu zákona a umožňovalo jeho snadné obcházení, což nelze připustit.

Na druhé straně povaha rozhlasového a televizního vysílání vyžaduje dle Nejvyššího správního soudu, aby upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání bylo účinné vskutku pouze ve vztahu k takovým navazujícím jednáním, která ve všech podstatných rysech jsou obdobou toho, na jehož závadnost byl provozovatel upozorněn, a o nichž si tedy provozovatel

jako profesionál v oboru rozhlasového či televizního vysílání může a musí být jist, že by – stejně jako jednání, na jehož závadnost byl upozorněn – byla regulátorem hodnocena jako závadová. Důvodem pro takový výklad je vysoce variabilní, pestrý, kreativní a jen málo typizovaný obsah rozhlasového a televizního vysílání, zejména pak těch jeho částí, jež jsou svojí podstatou tvůrčím dílem v pravém slova smyslu (uměleckým výtvořem, reportáží, zábavným pořadem aj.), ve spojení s ústavním požadavkem zajištění co možná nejširší svobody projevu.

Požadavek, aby byla sankcionována jen taková „prostá“ porušení povinností podle zákona o vysílání, která následují po předchozím upozornění na jednání vykazující ve všech podstatných rysech obdobné znaky jako to, za něž má být uložena sankce, je uplatněním principu právní jistoty ve správním trestání. V něm je nezbytné, aby ten, kdo má být potrestán, mohl předem vědět s dostatečnou mírou jistoty, jaké konkrétní jeho jednání bude posouzeno jako protizákonné a trestáno (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2007, č. j. 2 Afs 176/2006 - 96, č. 1258/2007 Sb. NSS, bod 27). Jistě tento požadavek nelze absolutizovat, nicméně v podstatné míře je třeba trvat na jeho dodržení. Důvodem k tomu je i neexistence časového limitu, po jehož uplynutí by předchozí upozornění takřkajíc „přestalo platit“. Ustanovení o prekluzi práva uložit pokutu resp. zahájit správní řízení k jejímu porušení totiž váží prekluzivní lhůty výlučně k rozhodným skutečnostem vztahujícím se k jednání naplňujícím znaky správního deliktu; časový rámec „platnosti“ předchozího upozornění jimi není žádným způsobem vymezen. Znamená to tedy, že předchozí upozornění platí „věčně“ (po dobu, po kterou provozovatel má licenci či registraci), a proto tím spíše je nutné, aby skutek, jehož se týká, byl velmi přesně a jednoznačně vymezen, neboť tím je determinován i obsah případných navazujících skutků, jež mohou být již sankcionovány. Po provozovateli je nicméně spravedlivé požadovat, aby upozornění, jichž se mu dostalo, schraňoval a řídil se jimi po celou dobu platnosti licence či registrace, neboť jako profesionál v oboru televizního či rozhlasového vysílání jistě může nastavit vnitřní mechanismy svého fungování tak, aby ti jeho zaměstnanci nebo jiní spolupracovníci, jejichž jednáním může dojít k porušení provozovatelových povinností podle zákona o vysílání, byli o předchozích upozorněních regulátora patřičně informováni a o jejich obsahu a důsledcích proškoleni.

Další rozhodnou otázkou související s podmínkou předchozího pokusu o nápravu je, zda takový pokus musí být učiněn regulátorem vždy s výjimkou případů vyloučených podle § 59 odst. 4 zákona o vysílání (tj. s výjimkou „kvalifikovaných“ porušení povinností). Z povahy věci lze totiž napravovat pouze takové následky určitého jednání, které jsou napravitelné. Je zřejmé, že jednorázové porušení určitých povinností odvysíláním určitého pořadu či sdělení může již jen tím, že k němu došlo, „nevratně“ narušit určité zájmy, k jejichž ochraně jsou stanoveny povinnosti provozovatelů (zejm. povinnosti zakotvené v § 32 či § 48 zákona o vysílání). Znamená to, že bude-li se požadavek předchozího pokusu o nápravu vztahovat na všechna „prostá“ porušení povinností provozovatele bez výjimky, bude provozovatel fakticky beztrestný, dopustí-li se takového porušení pouze jednorázově. To v určitém ohledu rozvolňuje regulační účinky správního dozoru podle zákona o vysílání. Přesto je na místě se k uvedenému výkladu přiklonit. Důvodem pro to je zejména nepodmíněná díkce § 59 odst. 1 zákona o vysílání, z níž vyplývá, že pokus o nápravu je nutnou podmínkou případného následného postihu. Bylo by tedy nelogické požadovat po regulátorovi podniknutí pokusu o nápravu tehdy, je-li z povahy porušení povinnosti, k němuž již došlo, zřejmé, že nežádoucí následek již nastal a že žádný pokus o nápravu nemůže toto minulé negativum napravit, leda zmírnit a do budoucna vést k tomu, že již opakovaně nenastane. Proto je nutno ustanovení § 59 odst. 3 zákona o vysílání, podle něhož, *(d)ojde-li k nápravě ve stanovené lhůtě, Rada*

sankci neuloží, vykládat nikoli striktně podle jeho dikce, nýbrž s ohledem na základní koncepci správního dozoru podle zákona o vysílání založenou na zásadě, že primárním prostředkem správního dozoru při zjištění závažného chování (vyjma „kvalifikovaných“ porušení povinností uvedených v § 59 odst. 4 zákona o vysílání) je vedení příslušného provozovatele k řádnému chování se v budoucnu. Z dikce § 59 odst. 3 zákona o vysílání by totiž bylo možno na základě jeho doslovného výkladu usuzovat, že *a contrario*, nedojde-li k nápravě, Rada sankci uloží, takže ji uloží i v případech, kdy již z povahy věci nežádoucí následek minulého jednání nelze (zcela) napravit. Uvedené ustanovení však je nutno vykládat jiným způsobem, a sice tak, že Rada první „prosté“ porušení zákona o vysílání určité povahy nesankcionuje, nýbrž na ně provozovatele upozorní a vyzve jej k nápravě (podle povahy věci mu pak případně podle § 59 odst. 2 zákona o vysílání stanoví lhůtu k nápravě, zejména v případech trvajících protiprávních stavů, jejichž faktické odstranění vyžaduje určitý čas). Teprve opakuje-li se závažné jednání (tj. dopustí-li se provozovatel jednání vykazujícího v podstatných rysech obdobné znaky jako to, na jehož závažnost byl upozorněn), je na místě přistoupit k uložení sankce.

Na základě výše uvedených úvah rozšířený senát NSS dospěl k těmto závěrům:

V upozornění podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, musí být skutkovými okolnostmi dostatečně konkrétně popsáno jednání provozovatele, uvedeno, které povinnosti podle tohoto zákona byly porušeny, a stanovena konkrétní lhůta k nápravě.

Předchozí upozornění podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů o vysílání je s výjimkou případů podle § 59 odst. 4 tohoto zákona nutnou podmínkou postihu za další obdobné jednání. Teprve dostane-li se provozovateli takového upozornění, lze jej za opakované jednání vykazující v podstatných rysech znaky jako to, na jehož protiprávnost byl upozorněn, postihnout.

S ohledem na shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu posoudil Městský soud v Praze žalobní námitku, že žalovaný nesplnil povinnost dle ustanovení § 59 odst. 1 zákona, jako důvodnou, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze obecně uvedl, že žalobci bylo zasláno upozornění se stanovením lhůty k nápravě. Nezabýval se vůbec tím, co bylo obsahem dříve zasláního upozornění. Vzhledem k tomu, že je nezbytné, aby ten, kdo má být potrestán, mohl předem vědět s dostatečnou mírou jistoty, jaké konkrétní jeho jednání bude posouzeno jako protizákonné a trestáno, je nutné, aby skutek, jehož se týká, byl velmi přesně a jednoznačně vymezen, neboť tím je determinován i obsah případných navazujících skutků, jež mohou být již sankcionovány. Provozovateli musí být zřejmé, jaké konkrétní jednání je mu vytýkáno a jakého se tak má do budoucna vyvarovat. Žalovaný se ale povahou jednání, na jejichž protiprávnost byl žalobce upozorněn v dříve zasláních upozorněních ve vztahu k nyní sankcionovanému jednání z těchto hledisek nezabýval. Lze proto uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí nedává dostatečný podklad pro závěr, že byla splněna podmínka předchozího upozornění na porušení zákona se stanovením lhůty k nápravě.

Důvodná je i námitka žalobce, že žalovaný při rozhodování o výši pokuty překročil meze volného správního uvážení, když při úvaze o výši pokuty zohlednil rovněž vysokou míru sledovanosti pořadu, v rámci kterého byl spot vyslán, ale neuvedl žádné podklady, ze kterých by při posouzení sledovanosti konkrétního pořadu vycházel. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí skutečně nevyplývá, na základě jakých podkladů dospěl žalovaný k závěru o vysoké míře sledovanosti uvedeného pořadu. Vzhledem k tomu, že jedním z kritérií při ukládání pokuty byla právě povaha vysílaného pořadu, ke které žalovaný přihlédl,

aniž uvedl, jak k závěru o vysoké míře sledovanosti sponzorovaného pořadu dospěl a jaké toto zjištění mělo význam při stanovení výše pokuty, dospěl soud k závěru, že úvaha o uložení pokuty učiněná žalovaným je nepřezkoumatelná. Žalobce sice v průběhu soudního řízení doložil podklady, na základě kterých míru sledovanosti posuzoval, ale tyto zaslané podklady bez dalšího nemohou změnit závěr o tom, že se v napadeném rozhodnutí s tímto kritériem dostatečně nevypořádal.

Na základě provedeného řízení a z výše uvedených důvodů Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí pro vady odůvodnění rozhodnutí zrušil podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s a současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému zpět k dalšímu řízení (ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného soud ruší pro vady řízení spočívající nedostatku důvodů, postupoval dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání.

V dalším řízení bude žalovaný povinen provést hodnocení dokazování způsobem předepsaným zákonem o vysílání a vydané rozhodnutí musí splňovat všechny náležitosti, stanovené správním řádem a zákonem o vysílání, které soud vyjádřil v odůvodnění tohoto rozhodnutí. V souladu s ustanovením § 68 odstavce 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, přitom bude žalovaný postupovat tak, aby v odůvodnění rozhodnutí byly uvedeny shora citované náležitosti i důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníka řízení a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle ustanovení § 78 odstavec 5 s.ř.s. je správní orgán právním názorem, vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku, v dalším řízení vázán.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odst.1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému správnímu úřadu. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2.000,- Kč a odměna právního zástupce žalobce JUDr. Vladimíra Kroupy, advokáta, jejíž výše vychází z ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Náklady právního zastoupení žalobce v této věci představují dva úkony právní služby po 2.100,-Kč za převzetí zastoupení, podání žaloby a za účast u jednání soudu podle ustanovení § 9 odst.3 písm.f) této vyhlášky, dvakrát režijní paušál po 300,-Kč podle ustanovení § 13 odst.3 téže vyhlášky a vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce osvědčil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, tvoří součást přiznané odměny advokáta podle ustanovení § 14a advokátního tarifu ve spojení s ustanovením § 47 odst.1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, i 20% DPH v částce 960,-Kč. Celková výše nákladů řízení tak činí 7.760,-Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. června 2012

JUDr. Hana V e b e r o v á , v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová